

REPUBLIKA E KOSOVËS - REPUBLIKA KOSOVO - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
USTAVNI SUD
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, dana 25. maja 2023. godine
Ref.br.:RK 2195/23

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI205/22

Podnosilac

Sefedin Smakolli

**Ocena ustavnosti presude [Rev. br. 312/2022] Vrhovnog suda od 15. avgusta
2022. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija
Nexhmi Rexhepi, sudija i
Enver Peci, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Sefedin Smakolli (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), sa prebivalištem u Vučitrnu, koga zastupa Jeton Osmani, advokat.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu [Rev. br. 312/2022] Vrhovnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Vrhovni sud) od 15. avgusta 2022. godine u vezi sa presudom [Ac. br. 10402/2021] Apelacionog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Apelacioni sud) od 27. aprila 2022. godine u vezi sa presudom [C. br. 4832/19] Osnovnog suda u Prištini od 22. januara 2021. godine.
3. Podnosilac je primio osporeno rešenje 18. avgusta 2022. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti osporene presude, kojom su podnosiocu zahteva navodno povređena prava zagaranovana članovima: 3. [Jednakost pred zakonom], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], 54. [Sudska zaštita prava] i 102. [Opšta načela sudskog sistema] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), kao i članovima 6. [Pravo na pravično suđenje] i 13. [Pravo na delotvorni pravni lek] Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na stavovima 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 20. [Odluke] i 22. [Procesuiranje podnesaka] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon), kao i na pravilu 32. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 17. decembra 2022. godine, podnosilac je uputio svoj zahtev putem pošte, koji je Ustavni sud Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud) primio 20. decembra 2022. godine.
7. Dana 30. decembra 2022. godine, predsednica Suda je odlukom [br. Gjr. KI205/22] imenovala sudiju Radomira Labana za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Gresa Caka Nimani (predsedavajuća), Bajram Ljati i Safet Hoxha (članovi).
8. Dana 24. januara 2023. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i tražio od istog da dostavi posebno punomoćje za zastupanje pred Sudom.
9. Dana 24. januara 2023. godine, Sud je poslao kopiju zahteva Vrhovnom sudu.
10. Istog dana, Sud je obavestio Osnovni sud o registraciji zahteva i tražio od istog da obavesti Sud o datumu kada je podnosilac zahteva primio osporeni akt.
11. Sud nije primio nikakav odgovor od Osnovnog suda.
12. Dana 16. februara 2023. godine, podnosilac zahteva je dostavio Sudu traženo punomoćje.

13. Dana 16. decembra 2022. godine, sudija Enver Peci je položio zakletvu pred Predsednicom Republike Kosovo i tom prilikom je otpočeo njegov mandat u Sudu.
14. Dana 6. marta 2023. godine, Sud je obavestio Sudski savet Kosova na uprkos gire navedenim dopisima, upućenim Osnovnom sudu, Ustavni sud nije primio povratnicu o datumu kada je podnosilac zahteva primio osporeni akt, i od potonjeg je zatražio da obezbedi Ustavnom Sudu zatraženu povratnicu.
15. Dana 8. marta 2023. godine, Osnovni sud je podneo Sudu zatraženu povratnicu.
16. Dana 12. aprila 2023. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

17. Podnosilac zahteva je bio zaposlen kod Energetske korporacije Kosova a.d. (u daljem tekstu: EKK).
18. Dana 1. marta 2018. godine, podnosilac zahteva je navršio 37 godina 2 meseca i 2 dana radnog staža kod poslodavca i imao je osnovnu platu u iznosu od 739,00 evra.
19. Dana 25. oktobra 2019. godine, podnosilac zahteva je podneo EKK-u zahtev [9941] da mu na ime jubilarne nagrade isplati iznos u visini tri plate.
20. Dana 5. decembra 2019. godine, EKK je odlukom [br. 11269] odbio zahtev podnosioca sa obrazloženjem da njegov zahtev ne ispunjava uslove utvrđene u *“odluci generalnog direktora br. 2244 od 10.04.2019. godine i odluci br. 8628 od 06.09.2019. godine o dopuni odluke br. 2244 od 10.04.2019. godine, o neprekidnom radnom stažu u periodu od 01.01. 2015. do 31.12.2019. godine”*.
21. Dana 24. decembra 2019. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbu Osnovnom sudu protiv odluke [br. 11269] EKK-a i tražio da se isti obaveže da mu isplati ukupan iznos od 2.217,00 evra sa zakonskom kamatom od 8 % godišnje, počev od dana podnošenja tužbe pa do konačne isplate, kao i troškove postupka u iznosu od 259,00 evra, sve to u roku od 7 dana od dana prijema presude.
22. Dana 22. januara 2021. godine, Osnovni sud je presudom [C. br. 4832/19] **(i)** delimično usvojio tužbu podnosioca zahteva; **(ii)** obavezao EKK da podnosiocu zahteva isplati tri mesečne plate u ukupnom iznosu od 2.217,00 evra sa zakonskom kamatom od 8 % godišnje, počev od 24. decembra 2019. godine pa do konačne isplate, kao i troškove postupka u iznosu od 259,00 evra, sve to u roku od 7 dana od dana prijema presude; kao i **(iii)** odbio kao neosnovan deo tužbenog zahteva podnosioca u odnosu na dosuđeni iznos, i to u iznosu od 1.010,28 evra.
23. Osnovni sud je presudom [C. br. 4832/19] obrazložio da podnosilac zahteva, na osnovu stavova 1, 2. i 3. člana 52. Opšteg kolektivnog sporazuma Kosova, ima pravo na jubilarnu nagradu u visini tri mesečne plate.
24. Dana 8. februara 2021. godine, EKK je uložio žalbu Apelacionom sudu protiv presude [C. br. 4832/19] Osnovnog suda, zbog bitnih povreda odredaba Zakona o parničnom postupku, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava.

25. Neutvrđenog datuma, podnosilac zahteva je dostavio odgovor na žalbu koju je uložio EKK.
26. Neutvrđenog datuma, podnosilac zahteva je izjavio žalbu Apelacionom sudu protiv presude [C. br. 4832/19] Osnovnog suda zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava, osporavajući tačku tri (3) presude kojom je Osnovni sud odbio kao neosnovan deo tužbenog zahteva podnosioca u odnosu na dosuđeni iznos od 1.010,28 evra. Podnosilac zahteva je žalbom tražio da se njegov tužbeni zahtev usvoji u celosti i da se obaveže EKK da mu isplati naknadu jubilarnih plata u vrednosti od 3, 227,28 evra sa kamatom od 8% (posto) od dana podnošenja tužbe pa do konačne isplate.
27. Dana 27. aprila 2022. godine, Apelacioni sud je presudom [AC. br. 10402/2021] usvojio žalbu EKK-a kao osnovanu i preinačio presudu [C. br. 4832/19] Osnovnog suda od 22. januara 2021. godine, kako sledi:

"I. Odbija se kao neosnovan u celosti tužbeni zahtev tužioca Sefedina Smakollija iz Vučitrna, kojim je tražio da se obaveže tužena Energetska korporacija Kosova (EKK a.d.), sa sedištem u Prištini da tužiocu, na ime jubilarne nagrade u visini 3 (tri) plate, nadoknadi iznos od 3.227,28 €, sa zakonskom kamatom od 8 % od dana podnošenja zahteva pa do konačne isplate, sve to u roku od 7 dana od dana pravosnažnosti presude, pod pretnjom zakonskog izvršenja.

II. Svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

III. Odbija se žalba ovlašćenog zastupnika tužioca Sefedina Smakollija iz Vučitrna, uložena protiv presude Osnovnog suda u Prištini – Opšte odeljenje C. br. 4832/2019 od 22.01.2021. godine, kao neosnovana".

28. Apelacioni sud je, između ostalog, obrazložio da je svoj zahtev za jubilarnu nagradu podnosilac zahteva zasnovao na Opštem kolektivnom sporazumu Kosova i da je uslov za jubilarnu nagradu od 30 godina radnog staža ispunio pre stupanja na snagu Opšteg kolektivnog sporazuma Kosova, dok je pravo na potraživanje naknade na jubilarnu nagradu nastalo stupanjem na snagu Opšteg kolektivnog sporazuma Kosova od 1. januara 2015. godine. Prema Apelacionom sudu, s obzirom da je vremensko trajanje tog sporazuma bilo 3 godine, njegov rok važenja je istekao 31. decembra 2017. godine, što znači da u trenutku podnošenja zahteva za naknadu jubilarne nagrade, dana 24. decembra 2019. godine, ovaj sporazum nije bio na snazi i nije mogao da proizvodi pravno dejstvo i samim tim podnosiocu zahteva nedostaje pravni osnov za ostvarivanje zahteva istaknutog u tužbi.
29. Takođe, Apelacioni sud je obrazložio da je na osnovu člana 87. Zakona o radu br. 03/L-212, podnosilac zahteva propustio rok od 3 godine da traži ostvarivanje prava iz radnog odnosa – u konkretnom slučaju, naknadu jubilarne nagrade. Na osnovu ovoga, Apelacioni sud je odlučio da se ožalbena presuda preinači i da se tužbeni zahtev tužioca odbije kao neosnovan u celosti.
30. Neutvrđenog datuma, podnosilac zahteva je podneo Vrhovnom sudu reviziju protiv presude [AC. br. 10402/2021] Apelacionog suda zbog bitnih povreda odredaba Zakona o parničnom postupku i pogrešne primene materijalnog prava, sa predlogom da se revizija usvoji kao osnovana, a da se presuda Apelacionog suda poništi. Podnosilac zahteva je takođe tražio da mu se isplati i naknada na ime tri jubilarne plate u vrednosti

od 3.227,28 evra sa zakonskom kamatom od 8 % od dana podnošenja tužbe pa do konačne ispate, kao i da se obaveže tužena da mu isplati sve troškove postupka u iznosu od 705 evra, u roku od sedam dana od dana pravosnažnosti presude, pod pretnjom prinudnog izvršenja.

31. Dana 15. avgusta 2022. godine, Vrhovni sud je presudom [Rev. br. 312/2022] odbio podnetu reviziju kao neosnovanu i potvrdio presudu [AC. br. 10402/2021] Apelacionog suda sa obrazloženjem da nije zahvaćena povredama odredaba parničnog postupka i pogrešnom primenom materijalnog prava.
32. Vrhovni sud je takođe razjasnio da je Opšti kolektivni sporazum Kosova bio primenljiv od 1. januara 2015. do 31. decembra 2017. godine i da je samim tim zahtev podnosioca za naknadu jubilarnih plata podnet van roka.

Navodi podnosioca zahteva

33. Podnosilac zahteva navodi da su redovni sudovi povredili njegova prava zagarrantovana članovima 3. [Jednakost pred zakonom], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], 32. [Pravo na pravno sredstvo], 54. [Sudska zaštita prava] i 102. [Opšta načela sudskog sistema] Ustava i članovima 6. [Pravo na pravično suđenje] i 13. [Pravo na delotvorni pravni lek] EKLJP.
34. Podnosilac zahteva u suštini tvrdi da su redovni sudovi u njegovom slučaju pogrešno utvrdili činjenično stanje i pogrešno primenili materijalno pravo, odnosno da su pogrešno protumačili Zakon o radu i član 52. Opšteg kolektivnog sporazuma Kosova, kao i član 211. Zakona o parničnom postupku.
35. Podnosilac zahteva dalje navodi da je prema Zakonu o radu i Opštem kolektivnom sporazumu Kosova stekao pravo na naknadu jubilarnih plata jer je navršio 30 godina radnog staža i da je svoj zahtev podneo blagovremeno, u skladu sa članom 87. Zakona o radu i članom 52. Opšteg kolektivnog sporazuma Kosova, dok je on bio na snazi i primenljiv.
36. Podnosilac zahteva, između ostalog, navodi da je njegov zahtev za naknadu jubilarnih plata blagovremen i da nije zastareo u skladu sa članom 87. Zakona o radu i Opštim kolektivnim sporazumom Kosova jer rok za podnošenje novčanih potraživanja traje još 3 godine.
37. U tom pogledu, podnosilac zahteva navodi da je *“tužilac u zakonskim rokovima, čak i ako OKSK nije u primeni u vreme podnošenja tužbe, a to zbog činjenice da je tužilac stekao pravo u vreme dok je OKSK bio u primeni, dok rok za podnošenje novčanih potraživanja traje još 3 godine prema članu 87. Zakona o radu, ali i u smislu člana 193. ZOO-a tužilac uživa pravo na naknadu i po isteku roka zastarelosti jer se u smislu ovog člana moraju primeniti pravila o neosnovanom bogaćenju zbog toga što je tuženi, nepriznavanjem tužiocu njegovog legitimnog prava, istog oštetiio tako što mu je neopravdano obustavio iznos preciziran u tužbi”*.
38. Podnosilac zahteva navodi da: *“redovni sudovi nisu postupili u skladu sa zakonskim odredbama kojima se uređuje pitanje pravičnog suđenja i primene materijalnog prava prilikom donošenja presude povodom revizije koju je tužilac podneo Vrhovnom sudu, a konkretno odredbama Zakona o parničnom postupku, a takođe i Apelacioni i Vrhovni sud su prilikom donošenja odluka postupili suprotno zakonskim odredbama. Prema navodima tužioca, nepostupanje suda u skladu sa zakonskim odredbama*

dovelo je do odbijanja njegove revizije, a samim tim nije mogao ni da dobije konačan zakoniti odgovor od sudova u vezi sa meritumom svog predmeta. U tom smislu, podnosilac zahteva tvrdi da su povređena njegova prava na pravično i nepristrasno suđenje zagwarantovana članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, a gore navedene radnje su rezultirale time da je tužiocu onemogućeno razmatranje vanrednog pravnog sredstva pred redovnim sudovima, čime mu je onemogućena sudska zaštita prava zagwarantovanih članom 54. Ustava. Pored toga, podnosilac zahteva smatra da su redovni sudovi postupili u suprotnosti sa članom 102. Ustava, zbog toga što nisu postupili na osnovu primenljivog zakona, kako to nalaže Ustav”.

39. Pored prethodnih navoda, podnosilac zahteva dodaje sledeće: “[...] utvrđenje Vrhovnog suda da je podneta revizija neosnovana je neutemeljeno, neprihvatljivo i samim tim nezakonito, čak je u suprotnosti i sa članom 6. Evropske konvencije. Ovo upravo iz razloga što nepravilna primena materijalnog prava utiče i na nedonošenje meritorne odluke od strane Vrhovnog suda, a odbijanje revizije u suprotnosti sa gore navedenim zakonskim odredbama je dovelo do toga da tužilac nije pravilno i ravnopravno tretiran u ovom postupku, zbog čega mu je povređeno i pravo na pravično suđenje koje je zagwarantovano članom 31. Ustava Republike Kosovo. S obzirom na to da je podnosiocu zahteva odbijena revizija bez meritornog razmatranja, znači da je mu je na ovaj način povređeno pravo zagwarantovano članom 6.1 Evropske konvencije o ljudskim pravima i osnovnim slobodama, koji utvrđuje da svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama ili o krivičnoj optužbi protiv njega, ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom, obrazovanim na osnovu zakona. Načelo pravičnog suđenja u jednom aspektu podrazumeva i jednakost oružja, koja se ogleda u pravu stranaka da imaju saznanja i da komentarišu predložene dokaze ili podnete prigovore”.
40. Podnosilac zahteva dalje navodi da “nije mogao da ostvari svoja prava na pravično suđenje. Ovom pravnom radnjom je podnosiocu zahteva povređeno i pravo predviđeno članom 13. EKLJP, koji garantuje pravo na delotvorno pravno sredstvo, kao i pravo na pravično suđenje koje u sebi sadrži i jednakost oružja”.
41. Podnosilac zahteva u vezi sa osporenim aktom navodi da je “presuda Apelacionog suda u Prištini, kojom je usvojena žalba tuženog i odbijen tužbeni zahtev tužioca doneta u suprotnosti sa činjeničnim stanjem i uz pogrešnu primenu materijalnog prava, tako što prilikom donošenja odluke uopšte nisu primenjeni interni akti tuženog. Prema tome, nesporna je činjenica da je u konkretnom slučaju podnosiocu zahteva povređeno ne samo načelo sprovođenja pravde već i jednakost oružja, što se sastoji u tome da prilikom odlučivanja o pravnom leku na delotvoran način nije pravilno primenjeno materijalno pravo, što je posledica odbijanja revizije kao u navedenoj odluci. Odbijanjem revizije tužioca kao neosnovane, podnosilac zahteva je stavljen u suštinski nepovoljniji položaj u odnosu na tuženog”.
42. Podnosilac zahteva dalje navodi da su “Kako Vrhovni sud, tako i Apelacioni sud odlučivali o predmetima koji su slični predmetu tužioca, na taj način da su ih usvajali, u kom slučaju su redovni sudovi zauzeli različite stavove o predmetima koji su slični predmetu podnosioca ovog zahteva i time stvorili pravnu nesigurnost, pa je i u ovom smislu tužilac stavljen u nejednak položaj pred zakonom u smislu člana 24. Ustava Kosova, pošto su svi jednaki pred zakonom i svako ima pravo na jednaku pravnu zaštitu, bez diskriminacije”.
43. Podnosilac zahteva takođe navodi, “[...] odlukom Vrhovnog suda o odbijanju revizije tužioca kao neosnovane, bez uzimanja u obzir internih akata tuženog, kodeksa rada i

gore navedenih odluka, znači da je odluka Vrhovnog suda u celosti doneta uz pogrešnu primenu zakonskih odredbi, kao u gore navedenom obrazloženju podnosiocu ovog zahteva je povređeno i pravo na pravno sredstvo u smislu člana 32. u vezi sa članom 54. Ustava Kosova, a to stoga što svako lice ima pravo da koristi pravna sredstva protiv sudskih i upravnih odluka [...]”.

44. Podnosilac zahteva navodi da redovni sudovi “imaju različite stavove o sličnim predmetima” i da je time “stvorena pravna nesigurnost” i da je kao rezultat toga podnosilac zahteva stavljen u “nejednak položaj pred zakonom u smislu člana 24. Ustava”.
45. Podnosilac zahteva završava tražeći od Suda “[...] potvrđivanje njegovog zahteva i poništenje pobijane presude”.

Relevantne ustavne i zakonske odredbe

USTAV REPUBLIKE KOSOVO

Član 3 [Jednakost pred zakonom]

1. *Republika Kosovo je multietničko društvo, koje se sastoji od Albanaca i ostalih zajednica, kojom se upravlja na demokratski način, poštujući vladavinu zakona, preko zakonodavnih, izvršnih i pravosudnih institucija.*
2. *Sprovođenje javne vlasti u Republici Kosovo se zasniva na načelu jednakosti svih građana pred zakonom i poštovanju međunarodno priznatih prava i osnovnih sloboda, kao i zaštiti prava i učešća svih zajednica i njihovih pripadnika.*

Član 31 [Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje]

1. *Svakiom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.*
2. *Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.*
3. *Suđenje je javno, osim u slučajevima kada sud, iz posebnih razloga, smatra da je isključivanje štampe ili javnosti, u korist pravde, ako bi njihovo prisustvo moglo naškoditi javnom redu ili nacionalnoj sigurnosti, interesima maloletnika, ili zaštiti privatnog života stranaka u postupku, na zakonom propisan način.*
4. *Svako ko je optužen za krivično delo ima pravo da ispituje prisutne svedoke i da zahteva obavezno pojavljivanje svedoka, veštaka i ostalih lica, koja mogu razjasniti činjenice.*
5. *Svako ko je optužen za krivično delo će se smatrati nevinim, sve dok se ne dokaže njegova/njena krivica, u saglasnosti sa zakonom.*

Član 32 [Pravo na Pravno Sredstvo]

Svako lice ima pravo da koristi pravna sredstva na sudske i administrativne odluke, koje uskraćuju njena/njegova prava ili interese, na zakonom propisan način.

Član 54 **[Sudska Zaštita Prava]**

Svako ima pravo na sudsku zaštitu u slučaju kršenja ili uskraćivanja nekog prava koje je garantovano ovim Ustavom, kao i pravo na efikasne pravne mere ukoliko se utvrdi da je pravo prekršeno.

EVROPSKA KONVENCIJA O LJUDSKIM PRAVIMA

Član 6 (Pravo na pravično suđenje)

“1. Prilikom utvrđivanja građanskih prava i obaveza ili osnovanosti bilo kakve krivične optužbe protiv njega, svako ima pravo na pravično suđenje i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim, zakonom ustanovljenim sudom. Presuda se izriče javno, ali se novinari i javnost mogu isključiti s čitavog ili jednog dela suđenja u interesu morala, javnog reda ili nacionalne sigurnosti u demokratskom društvu, kada to nalažu interesi maloletnika ili zaštite privatnog života strana u sporu, ili kada to sud smatra izričito neophodnim zato što bi u posebnim okolnostima publicitet mogao naneti štetu interesima pravde.

2. Svako ko je optužen za krivično delo smatra se nevinim dok se njegova krivica po zakonu ne dokaže.

Član 13 **(Pravo na delotvoran pravni lek)**

“Svako čija su prava i slobode, priznata ovom konvencijom, narušena ima pravo na pravni lek pred nacionalnim vlastima, čak i onda kada su povredu ovih prava i sloboda učinile osobe u vršenju svoje službene dužnosti.”

ZAKON br. 03/L-212 O RADU

Član 87. **Rok zastarevanja**

Svi zahtevi iz radnog odnosa zastarevaju u okviru roka od tri (3) godine od dana podnošenja zahteva.

Član 90. **Kolektivni ugovor**

[...]

4. Kolektivni ugovor može da bude sklopljen za vremenski određeni period ne duži od tri (3) godine”.

OPŠTI KOLEKTIVNI SPORAZUM KOSOVA

Član 52. Jubilarne nagrade

1. Zaposleni ima pravo na jubilarnu nagradu i to za:

1.1. za 10 godina neprekidnog radnog iskustva kod zadnjeg poslodavca, u iznosu od jedne njegove mesečne plate;

1.2. za 20 godina neprekidnog radnog iskustva kod zadnjeg poslodavca, u iznosu od dve njegove mesečne plate;

1.3. za 30 godina neprekidnog radnog iskustva kod zadnjeg poslodavca, u iznosu od tri njegove mesečne plate.

2. Poslednji poslodavac je taj koji plaća jubilarne poklone.

3. Jubilarni poklon se plaća u roku od mesec dana, nakon ispunjivanja uslova iz ovog stava.

[...]

Član 82.

1. Ovaj Opšti Kolektivni Sporazum Kosova (OKSK), potpisan od strane Partnera pri Ekonomsko-Socijalnom Savetu Kosova, stupa na snagu od datuma: 01.01.2015.

Pravno mišljenje o jubilarnoj nagradi Vrhovnog suda Kosova, 23. februar 2023. godine

Primenljivi sporazum/ugovori

II. Opšti kolektivni ugovor Kosova od 18.03.2014. godine, koji su potpisale organizacije poslodavaca (Privredna komora Kosova i Kosovska poslovna alijansa), organizacije zaposlenih (Unija nezavisnih sindikata Kosova), kao i Vlada Republike Kosovo, (Ministarstvo rada i socijalne zaštite), (u daljem tekstu: Opšti kolektivni ugovor Kosova) primenjuje se u periodu od 01.1.2015. godine do 31.12.2017. godine.

Uslovi za ostvarivanje prava na jubilarnu nagradu:

„VI. Zaposleni na osnovu Opšteg kolektivnog ugovora Kosova, ima pravo na jubilarnu nagradu kako je definisano u članu 52. ovog sporazuma, ako su ispunjeni ovi uslovi i to: a) da se jubilarna godina zaposlenja za 10, 20 i 30 godina dostigne u vreme kada se primenjuje ovaj sporazum kao u tački II ovog pravnog mišljenja, i b) radni staž od 10, 20 i 30 godina mora biti neprekidan kod poslednjeg poslodavca“

Prihvatljivost zahteva

46. Sud prvo razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom i dalje precizirani Zakonom i Poslovnikom.
47. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, kojima je utvrđeno:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

48. Sud se dalje poziva na članove 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, kojima je utvrđeno:

Član 48.

[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49.

[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...”.

49. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana koja osporava akt javnog organa, odnosno presudu [Rev. br. 312/2022] Vrhovnog suda od 15. avgusta 2022. godine, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva propisana zakonom i podneo je svoj zahtev u roku koji je određen zakonom.
50. Međutim, pored ovih uslova, Sud takođe mora da razmotri da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni u pravilu 39. [Kriterijum o prihvatljivosti], tačnije potpravilu (2) Poslovnika, kojim je utvrđeno:

“(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.

51. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i Suda, zahtev se može proglasiti neprihvatljivim kao “očigledno neosnovan” u celini ili samo u odnosu na određeni navod koji zahtev može sadržati. S tim u vezi, tačnije je nazivati ih “očigledno neosnovanim navodima”. Poslednje navedeni se, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, mogu svrstati u četiri različite grupe: (i) navodi koji se kvalifikuju kao navodi “četvrtog stepena”; (ii) navodi koje karakteriše “jasno ili očigledno odsustvo povrede”; (iii) “nepotkrepljeni ili neobrazloženi” navodi, i na kraju, (iv) “konfuzni i nejasni” navodi (vidi predmete ESLJP-a [Kemmachev protiv Francuske, predstavka br. 17621/91](#), kategorija (i), [Mentzen protiv Litvanije, predstavka br. 71074/01](#), kategorija (ii) i [Trofimchuk protiv Ukrajine, predstavka br. 4241/03](#), kategorija (iii)).

52. U kontekstu ocene prihvatljivosti zahteva, odnosno, ocenjujući da li je zahtev očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, Sud će prvo podsetiti na relevantne navode podnosioca zahteva; pri čijoj oceni će Sud primeniti standarde sudske prakse ESLJP-a, u skladu sa kojom je on, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovane Ustavom.
53. S tim u vezi, Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi da su osporenim presudom povređena njegova ustavna prava zagarantovana članovima 3, 24, 31, 32, 54. i 102. Ustava i članovima 6. i 13. EKLJP.
54. U svetlu ovoga, Sud primećuje da se suština žalbe podnosioca zahteva tiče: (i) načina tumačenja i primene materijalnog prava zbog toga što je prilikom odbijanja njegovog zahteva kao neblagovremenog nepravilno protumačen i pogrešno primenjen član 87. Zakona o radu i nisu pravilno primenjeni članovi 52. i 53. Opšteg kolektivnog sporazuma Kosova; (ii) navoda o uskraćivanju pravnih sredstava, i (iii) navoda o drugim povredama ustavnih prava.

Povodom navoda pod tačkom (i) – način tumačenja i primene materijalnog prava

55. Sud na početku podseća na svoj opšti stav da pravilno i potpuno utvrđivanje činjeničnog stanja, kao i relevantna tumačenja zakonskih odredbi ili zakona, po pravilu spadaju u nadležnost redovnih sudova. Uloga Ustavnog suda je da obezbedi poštovanje standarda i prava zagarantovanih Ustavom i shodno tome, on ne može postupati kao sud “četvrtog stepena” (vidi, u vezi sa doktrinom “četvrtog stepena”, predmet ESLJP-a [*Garcia Ruiz protiv Španije \[VV\], br. 30544/96*](#), presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28).
56. S tim u vezi, Sud naglašava da je tumačenje materijalnog i proceduralnog prava primarna dužnost i spada u nadležnost redovnih sudova (pitanje zakonitosti). Uloga Ustavnog suda je samo da odredi da li su efekti takvog tumačenja u skladu sa ustavnim normativima i standardima.
57. U ovom konkretnom slučaju, Sud se poziva na relevantne delove presude [Rev. br. 312/2022] Vrhovnog suda od 15. avgusta 2022. godine, kao poslednje instance u ovom parničnom predmetu i primećuje da je isti detaljno objasnio razloge za odbijanje nekih od zahteva koje je podnosilac zahteva izneo u reviziji, obrazloživši sledeće: “[...] *tužilac je tužbu za naknadu jubilarnih plata protiv tužene podneo 24.12.2019. godine, dok je s druge strane Opšti kolektivni sporazum Kosova, koji je zaključen u skladu sa članom 90. Zakona o radu u trajanju od tri godine, tako da je isti stupio na snagu od 1.01.2015. do 31.12.2017. godine, iz čega proizilazi da je **tužba tužioca podneta po isteku roka predviđenog gore navedenom zakonskom odredom, odnosno da je zahtev za naknadu jubilarnih plata u konkretnom slučaju, iz gore navedenih razloga, zastareo**, dok se u konkretnom slučaju radi o prekluzivnom roku koji ne mogu menjati niti produžavati ni stranke, ni sud*”.
58. Vrhovni sud je istom presudom takođe razjasnio da, “*Iz spisa predmeta proizilazi da je uslov za jubilarnu nagradu tužilac ispunio pre stupanja na snagu Opšteg kolektivnog sporazuma Kosova (2012), dok je pravo na potraživanje naknade jubilarnih plata nastalo stupanjem na snagu gore navedenog sporazuma, od 1.01.2015. godine. Inače, vremensko trajanje Opšteg kolektivnog sporazuma Kosova je tri godine (član 90.4 Zakona o radu Republike Kosovo), dok je rok njegovog važenja istekao 31.12.2017. godine, što znači da u trenutku podnošenja zahteva od strane tužioca za naknadu jubilarne nagrade, dana 24.12.2019. godine, ovaj Kolektivni sporazum nije bio na snazi*”.

59. Sud će se pozvati i na obrazloženje Apelacionog suda, koji je presudom [Ac. br. 10402/2021] od 27. aprila 2022. godine, razjasnio sledeće:

*"[...] tužilac je navršio radni staž od 37 godina 2 meseca i 2 dana, iz čega proizilazi da je on uslov za jubilarnu nagradu za 30 godina radnog staža ispunio pre stupanja na snagu Opšteg kolektivnog sporazuma Kosova, dok je pravo na potraživanje naknade na ime jubilarnih plata, nastalo stupanjem na snagu Opšteg kolektivnog sporazuma, od **01.01.2015. godine**. S obzirom na to da je vremensko trajanje ovog Sporazuma 3 godine, njegov rok važenja je istekao **31.12.2017. godine**, što znači da u trenutku podnošenja zahteva za naknadu jubilarne nagrade, dana **24.12.2019. godine**, ovaj Sporazum nije bio na snazi i nije mogao da proizvodi bilo kakvo pravno dejstvo, što znači da tužiocu nedostaje pravni osnov za ostvarivanje zahteva istaknutog u tužbi. Pored toga, u pitanju je i zastarevanje zahteva u smislu odredbe iz člana 87. Zakona o radu br. 03/L-212, koja predviđa da **"Svi zahtevi iz radnog odnosa zastarevaju u okviru roka od tri (3) godine od dana podnošenja zahteva"**. Pozivajući se na ovu odredbu, proizilazi da je tužilac propustio rok od 3 godine da traži ostvarivanje prava iz radnog odnosa, u konkretnom slučaju naknade jubilarne nagrade. Po ovom osnovu, Apelacioni sud je odlučio da preinači ožalbenu presudu i da odbije tužbeni zahtev tužioca kao neosnovan u celosti".*

60. Nadalje, Sud primećuje da su u vezi sa ovim obrazloženjem/ocenom koju podnosilac zahteva osporava, Vrhovni i Apelacioni sud došli do ovog zaključka nakon što su izveli dokaze kao što su: radna knjižica [br. 7998] od 20. decembra 2010. godine i ugovor o radu [br. 5666/10] od 1. marta 2018. godine podnosioca zahteva, kao i druga pitanja koja se odnose na utvrđivanje činjeničnog stanja po pitanju zastarelosti potraživanja podnosioca i primenljivosti Opšteg kolektivnog sporazuma Kosova.
61. U svetlu prethodno navedenog, Sud primećuje da su Vrhovni i Apelacioni sud razjasnili: **(i)** da je podnosilac zahteva ispunio uslov za jubilarnu nagradu pre stupanja na snagu Opšteg kolektivnog sporazuma Kosova; **(ii)** da je Opšti kolektivni sporazum Kosova bio primenljiv do 31. decembra 2017. godine; **(iii)** da je podnosilac zahteva podneo zahtev za naknadu jubilarne nagrade 24. decembra 2019. godine, odnosno nakon isteka primenljivosti Opšteg kolektivnog sporazuma Kosova; kao i **(iv)** da je zahtev podnosioca za naknadu jubilarnih plata već zastareo u smislu člana 87. Zakona o radu.
62. U tom kontekstu, Sud primećuje da član 87. [Rok zastarevanja] Zakona o radu, utvrđuje da **"Svi zahtevi iz radnog odnosa zastarevaju u okviru roka od tri (3) godine od dana podnošenja zahteva"**.
63. Prema tome, kao što se može videti iz prethodnog obrazloženja, Sud primećuje da su Vrhovni i Apelacioni sud odgovorili na sve navode podnosioca zahteva u skladu sa važećim zakonodavstvom, tako što su obrazložili pitanje zašto se u njegovom slučaju ne može ostvariti njegov zahtev za naknadu jubilarnih plata kao rezultat nepostojanja pravnog osnova u smislu neprimenljivosti Opšteg kolektivnog sporazuma Kosova i kao rezultat zastarelosti potraživanja, tako što su primenili relevantne odredbe Zakona o radu koje su smatrali relevantnim u odnosu na okolnosti konkretnog slučaja.
64. Štaviše, Sud nalazi da je donošenje odluke Vrhovnog suda, u činjeničnim i pravnim okolnostima konkretnog slučaja, kompatibilno i sa pravnim mišljenjem o jubilarnoj nagradi koje je doneo Vrhovni sud na opštem sastanku od 27. februara 2023. godine. S tim u vezi, Sud će se pozvati na relevantni deo Pravnog mišljenja Vrhovnog suda od 27. februara 2023. godine kojim je utvrđeno da: „Zaposleni na osnovu Opšteg kolektivnog

ugovora Kosova, ima pravo na jubilarnu nagradu kako je definisano u članu 52. ovog sporazuma, ako su ispunjeni ovi uslovi i to: a) **da se jubilarna godina zaposlenja za 10, 20 i 30 godina dostigne u vreme kada se primenjuje ovaj sporazum kao u tački II** ovog pravnog mišljenja, i b) radni staž od 10, 20 i 30 godina mora biti neprekidan kod poslednjeg poslodavca“

65. Sud primećuje da podnosilac zahteva navodi da su redovni sudovi u njegovom slučaju pogrešno utvrdili činjenično stanje i pogrešno primenili/protumačili Zakon o radu i član 52. Opšteg kolektivnog sporazuma Kosova.
66. U tom kontekstu, Sud primećuje da podnosilac zahteva navodi da je, “*presuda Apelacionog suda u Prištini, kojom je usvojena žalba tuženog i odbijen tužbeni zahtev tužioca doneta u suprotnosti sa činjeničnim stanjem i uz pogrešnu primenu materijalnog prava, usled toga što prilikom donošenja odluke uopšte nisu primenjeni interni akti tuženog*”.
67. U tom kontekstu, Sud podseća da se on sam ne može preobratiti u prvostepeni sud i pokazati redovnim sudovima koji bi bio najprikladniji način primene materijalnog prava, jer takvu nadležnost, po pravilu, treba da vrše sudovi redovne nadležnosti. Sud naglašava da on može da interveniše samo onda kada je obrazloženje odluka redovnih sudova krajnje proizvoljno i neopravdano, a u konkretnim okolnostima se ne radi o očigledno proizvoljnim ili neopravdanim odlukama.
68. Shodno tome, Sud, na osnovu svega prethodno izloženog, smatra da je podnosilac zahteva jednostavno nezadovoljan rezultatom postupka pred redovnim sudovima, međutim, njegovo nezadovoljstvo samo po sebi ne može da pokrene argumentovanu tvrdnju o povredi osnovnih prava i sloboda zagarantovanih Ustavom (vidi predmet ESLJP-a [Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske, predstavka br. 5503/02](#), presuda od 26. jula 2005. godine, stav 21).
69. U tom smislu, Sud, sagledavajući postupak u celini, u pogledu prava na “pravično suđenje”, ovaj navod podnosioca zahteva kvalifikuje kao navod koji spada u prvu (i) kategoriju, navodi “*četvrtog stepena*”, proglašava ovaj navod, kao takav, očigledno neosnovanim na ustavnim osnovama i samim tim neprihvatljivim, u skladu sa pravilom 39 (2) Poslovnika.

Povodom navoda pod tačkom (ii) – pravna sredstva

70. Pored toga, Sud primećuje da podnosilac zahteva tvrdi da je do odbijanja revizije kao neosnovane i nerazmatranja predmeta podnosioca zahteva u meritumu od strane Vrhovnog suda došlo usled pogrešne primene zakonskih odredbi i da je sledstveno prouzrokovana povreda člana 32. Ustava u vezi sa članom 13. EKLJP.
71. U tom pogledu, Sud primećuje da podnosilac zahteva navodi, “*odlukom Vrhovnog suda o odbijanju revizije tužioca kao neosnovane, bez uzimanja u obzir internih akata tuženog, kodeksa rada i gore navedenih odluka, znači da je odluka Vrhovnog suda doneta u celosti uz pogrešnu primenu zakonskih odredbi, kao u gore navedenom obrazloženju podnosioca ovog zahteva, podnosiocu ovog zahteva je povređeno i pravo na pravno sredstvo u smislu člana 32. u vezi sa članom 54. Ustava Kosova, a to stoga što svako lice ima pravo da koristi pravna sredstva protiv sudskih i upravnih odluka [...]*”.

72. Sud, takođe, primećuje da podnosilac zahteva naglašava da je “*Odbijanjem revizije tužioca kao neosnovane, podnosilac zahteva stavljen u suštinski nepovoljniji položaj u odnosu na tuženog*”.
73. Sud primećuje da je podnosilac zahteva iskoristio pravno sredstvo – reviziju protiv presude [Ac. br. 10402/2021] Apelacionog suda od 27. aprila 2022. godine, navodeći da je došlo do bitnih povreda odredaba Zakona o parničnom postupku i pogrešne primene materijalnog prava.
74. Sud primećuje da je Vrhovni sud presudom [Rev. br. 312/2022] od 15. avgusta 2022. godine, razmotrio predmet i navode podnosioca zahteva i da je na kraju odbio podnetu reviziju kao neosnovanu sa obrazloženjem da nije našao dovoljan pravni osnov za usvajanje zahteva podnosioca i da ne postoje razlozi navedeni u reviziji koja je podneta u smislu člana 222. Zakona br. 03/L-006 o parničnom postupku.
75. Sud primećuje da je podnosilac zahteva iskoristio pravno sredstvo – reviziju i da je imao mogućnost da iznese navode u vezi sa svojim zahtevom, kao i da je Vrhovni sud odgovorio na navode koji su izneti u zahtevu na taj način što je naveo ubedljive i dovoljne razloge i detaljno izložio pravni osnov za odbijanje podnete revizije.
76. Shodno tome, Sud primećuje da je podnosiocu zahteva omogućeno sprovođenje postupka na osnovu načela kontradiktornosti; da je on tokom različitih faza postupka mogao da predoči argumente i dokaze koje je smatrao relevantnim za svoj slučaj i da su svi argumenti koji su, objektivno gledano, bili relevantni za rešavanje njegovog slučaja, propisno saslušani i razmotreni od strane sudova; da su činjenični i pravni razlozi za osporene odluke detaljno izloženi; i da su, u skladu sa okolnostima slučaja, postupci, gledano u celini, bili pravični. Kao rezultat toga, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva uživao procesne garancije sadržane u konceptu pravičnog i nepristrasnog suđenja (vidi, *mutatis mutandis*, između ostalog, slučaj Suda [KI118/17](#), podnosilac *Sani Kervan i drugi*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. februara 2018. godine, stav 35; vidi, takođe, predmet ESLJP-a [Garcia Ruiz protiv Španije](#), br. 30544/96, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 29).
77. Stoga, u ovim okolnostima, Sud, oslanjajući se na standarde uspostavljene u njegovoj sudskoj praksi u sličnim slučajevima i sudskoj praksi ESLJP-a, utvrđuje da i ovaj navod podnosioca zahteva spada u treću (iii) kategoriju, “*nepotkrepljeni ili neobrazloženi*” navodi, i iz tih razloga ih Sud, kao takve, na ustavnim osnovama proglašava očigledno neosnovanim, a samim tim i neprihvatljivim, u skladu sa pravilom 39 (2) Poslovnika.

Povodom ostalih navoda pod tačkom (iii)

78. Što se tiče navoda podnosioca zahteva o povredi prava zagarantovanih članovima 3, 54. i 102. Ustava, Sud podseća da prema ustanovljenoj sudskoj praksi ESLJP-a, Sud proglašava zahteve neprihvatljivim kao očigledno neosnovane u skladu sa kriterijumom (iii), “*nepotkrepljeni ili neobrazloženi*” navodi, onda kada je ispunjen jedan od dva karakteristična uslova, i to:
 - a) kada podnosilac zahteva jednostavno navede jednu ili više odredbi Konvencije ili Ustava, ne objašnjavajući pritom na koji su način one prekršene, osim ukoliko je na osnovu činjenica i okolnosti ta povreda sasvim očigledna (vidi, u tom smislu, predmet ESLJP-a [Trofimchuk protiv Ukrajine \(odluka\)](#) br. 4241/03 od 31. maja 2005. godine, vidi, takođe, [Baillard protiv Francuske \(odluka\)](#) br. 6032/04 od 25. septembra 2008. godine);

b) kada podnosilac zahteva propusti ili odbije da predoči materijalne dokaze kojima bi potkrepio svoje navode (to naročito važi za odluke sudova ili drugih domaćih vlasti), osim ukoliko postoje izuzetne okolnosti koje su van njegove kontrole i koje ga sprečavaju da to učini (na primer, ako zatvorske vlasti odbiju da predoče Sudu dokumente iz spisa predmeta zatvorenika o kome je reč ili ako Sud sam ne odluči drugačije (vidi slučaj [KI166/20](#), podnosilac *Ministarstvo rada i socijalne zaštite*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. januara 2021. godine, stav 42).

79. Povodom ovih navoda, Sud primećuje da podnosilac zahteva samo pominje relevantne članove, ali ne razrađuje dodatno kako i zašto je došlo do povrede ovih relevantnih članova Ustava. Sud podseća da je on dosledno isticao da samo pozivanje na članove Ustava i EKLJP i njihovo pominjanje nije dovoljno da se izgradi argumentovana tvrdnja o ustavnoj povredi. Kada se tvrde takve povrede Ustava, podnosioci zahteva treba da osiguraju obrazložene navode i ubedljive argumente (vidi, u ovom kontekstu, slučajeve Ustavnog suda [KI136/14](#), podnosilac *Abdullah Bajqinca*, rešenje o neprihvatljivosti, stav 33; [KI187/18](#) i [KI11/19](#), podnosilac *Muhamet Idrizi*, rešenje o neprihvatljivosti od 29. jula 2019. godine, stav 73, i nedavno, slučaj [KI125/19](#), podnosilac *Ismajl Bajgora*, rešenje o neprihvatljivosti od 11. marta 2020. godine, stav 63).
80. Što se pak tiče navoda podnosioca zahteva o povredi člana 102. [Opšta načela sudskog sistema] Ustava, Sud podseća da je opšti princip da članovi Ustava koji direktno ne uređuju osnovna prava i slobode nemaju nezavisno dejstvo, pošto njihovo dejstvo važi samo za "uživanje prava i sloboda" zagarantovanih odredbama poglavlja II i III Ustava. Prema tome, ovi članovi se ne mogu primenjivati samostalno ukoliko činjenice slučaja ne ulaze u područje delovanja barem jedne ili više odredbi Ustava koje se tiču "uživanja ljudskih prava i sloboda" (vidi, *inter alia*, predmete ESLJP-a [E.B. protiv Francuske](#), br. 43546/02, presuda od 22. januara 2008. godine, stav 47; [Vallianatos i drugi protiv Grčke](#), br. 29381/09 i 32684/09, presuda od 7. septembra 2013. godine, stav 72; takođe vidi i slučaj Suda [KI67/16](#), podnosilac *Lumturije Voca*, rešenje o neprihvatljivosti od 23. januara 2017. godine, stav 128).
81. Sud, na kraju, takođe naglašava da nezadovoljstvo podnosioca zahteva ishodom postupka od strane redovnih sudova ne može samo po sebi pokrenuti argumentovanu tvrdnju o povredi osnovnih prava i sloboda zagarantovanih Ustavom (vidi predmet ESLJP-a [Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske](#), br. 5503/02, presuda od 26. jula 2005. godine, stav 21).
82. Shodno navedenom, Sud utvrđuje da povodom navoda podnosioca zahteva o povredi prava zagarantovanih ovim članovima Ustava, zaključuje da se zahtev mora proglasiti očigledno neosnovanim jer se ovi navodi kvalifikuju kao navodi koji spadaju u kategoriju (iii), "nepotkrepljeni ili neobrazloženi" navodi zbog toga što podnosilac zahteva samo pominje ove odredbe Ustava, ne objašnjavajući kako su one povređene.

Zaključak

83. U rezimeu, Sud utvrđuje da su navodi podnosioca zahteva o povredi prava zagarantovanih gore navedenim članovima Ustava i ESLJP-a, očigledno neosnovani, jer se isti kvalifikuju kao navodi koji spadaju u prvu (i) kategoriju "četvrtog stepena" i treću (iii) kategoriju, "nepotkrepljeni ili neobrazloženi" navodi na ustavnim osnovama.
84. Shodno tome, Sud zaključuje da se zahtev u celini mora proglasiti očigledno neosnovanim i samim tim neprihvatljivim na ustavnim osnovama, u skladu sa pravilom 39 (2) Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud Republike Kosovo, u skladu sa članom 113.1 i 113.7 Ustava, članom 20. Zakona i pravilom 39 (2) Poslovnika, dana 12. aprila 2023. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Radomir Laban

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka-Nimani